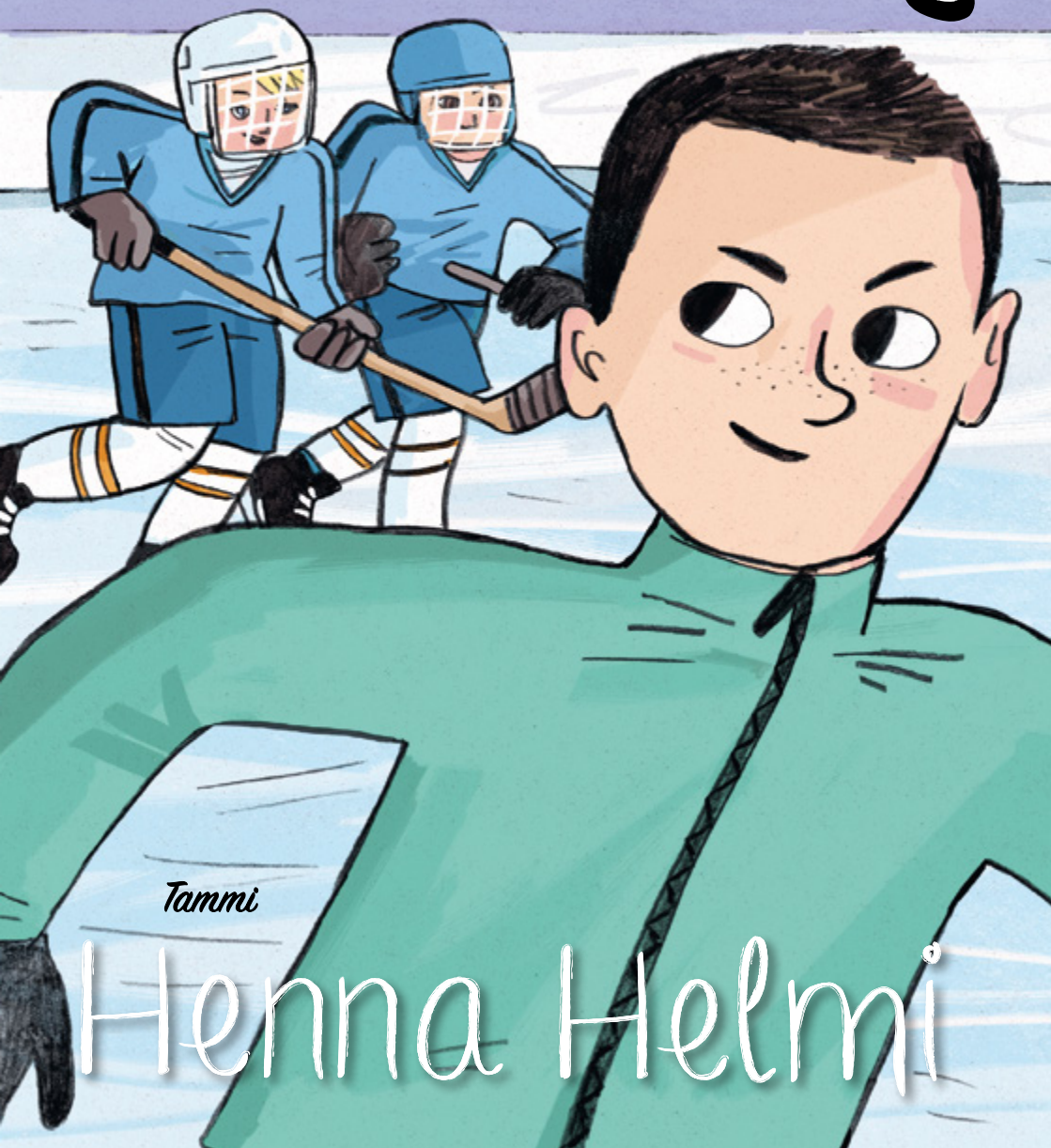

ILMAVEIVI VAI SAKSIHYPPY,
Jembo?

Ice
Love

Tammi

Henna Helmi

IceLove-sarjassa ilmestyneet:

Nellyn uudet kuviot

Tuplapulma, Maria!

Kilpasiskot Sanni ja Viivi

Saran suuri matka

Ilmaveivi vai saksihyppy, Jembo?

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

Kannen kuvat Reetta Niemensivu

Ulkoasu ja taitto: Veera Aalto

Teksti © Henna Helmi Heinonen, 2021

Kuvat © Reetta Niemensivu, 2021

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3202-7

Luku 1

jossa Jembo loikkaa pitkälle

– Vedetään se vielä kerran!

Vii, kuu, see, kaa! Ponteva ohjelmamusiikki alkaa ja IceLove-muodostelmaluistelujoukkue lähtee liikkeelle blokkimuodostelmana. Joukkueeseen kuuluu yhteensä 22 luistelijaa, joista 16 on ryhmittynyt neljään riviin ja muutamat tuplapaikkaiset luistelevat ohjelmaa kentän toisessa päässä omaan tahtiinsa. Halli raikaa, kun koko porukka on jäällä.

– Muistakaa ojennus, Maisa-kapteeni ohjeistaa joukkojaan. – Laidat etenkin! Ja kädet!

Kyllä! Ojennukset ja kädet ovat tärkeitä rivien reunoissa, laidoilla, mistä ne näkyvät parhaiten yleisöön.

Joukkueen laitimmaisia on 12-vuotias Jembo. Hän on yksi joukkueen kolmesta pojasta, tuikkivasilmäi-

nen ja vantterra, melkein päätä pidempi vieruskaveriaan. Hän ei ole ihan tavallinen taitoluistelija, mutta IceLove ei olekaan ihan tavallinen joukkue.

Se on maailman paras joukkue.

– Nyrkki, Maisa muistuttaa blokin vaihtuessa pitkiksi riveiksi, laineiksi.

Jembo tottelee puristamalla laitakäden näyttävään nyrkkiin ohjelman koreografian mukaisesti. Kyllä hän muistaisi itsekin, Maisa-kapu nyt vain tykkää komentaa.

Pian rivit liukuvat toistensa välistä. Luistelijat muodostavat yhden pitkän ketjun ja siirtyvät pyörivään piiriin.

– Käsivarsiote!

Otteen vaihto synnyttää joukkueessa pientä hälinää.

– Mä en muistanut, lettipäinen Maria hermoilee.

– Tästä kiinni vaan, Jembo ohjeistaa ja tarttuu Mariaa käsivarresta. Ohjelmassa ei saa pysähtyä, ei seisautua eikä uupua. Pitää vaan mennä, olla osa musiikkia ja kokonaisuutta, joka yhdessä muodostetaan.

Ohjelman lähestyessä loppua on luovan osion vuoro. Jembo irrottaa otteensa muista. Luovassa osiossa jokaisella on oma erikoinen roolinsa. Jotkut

tekevät tanssiaskelia, jotkut vaakaliukua. Jembo puolestaan saa hypätä valssihypyn yhdessä Aadiksen ja Nellan kanssa.

Hyppyjen jälkeen heidän olisi tarkoitus päätyä ylvääseen riviin musiikin lopputahteja varten ja ottaa loppuasento, mutta aina se ei onnistu.

Ei nytkään. Jembo päätyy etualalle, Nella ja Aadis jäävät taaemmas.

– Sä hyppäät niin hirmu pitkälle, Aadis valittelee huokaisten.

Jembo virnistää koko hammasrivistöllään.

– Minkäs mä sille voin?

– Hyppää vähemmän!

– Sitten mä en näytä niin komealta, Jembo väittää.

Aadis ja Nella pyöräyttävät silmiään.

– Ei sun tartte näyttää komealta, Nella toteaa. – Sä oot osa joukkuetta etkä päivän tähti!

– Voisin olla, Jembo ilmoittaa rinta rottingilla.

– Jos vaan antaisitte mulle sopivan tilan!

Nella ehtii avata suunsa, kun samassa Maisa keskeyttää. Hän muodostaa käsillään torven ja huutaa jokaisten harkkojen lopusta tutun komennon:

– Loppuverkka!

– Joko nyt? Jembo vilkaisee kelloa hallin seinällä.
– Menipä harkat nopsasti!

– Ja mä arvaan, Nella toteaa. – Sulla on taas kiire toisiin treeneihin?

– Oikein arvattu!

Äkkiä loppuverryttely, tai no, ainakin pikainen kierros ympäri rinkiä ja sitten pari hätäistä venytystä kentän laidalla. Sitten Jembo syöksähtää joukkueen etunenässä pukukoppiin.

Pukkari kaikuu monenkirjavista äänistä ja nau-runtyrskähdyksistä. Monien luistelijoiden huulilta kantautuu tyytyväisiä huokauksia, kun saa riisua luistimet, kaivaa repusta esiin eväät ja valmistautua siirtymään treenien päätteeksi kohti kotia.

Ihan kaikkia se ei koske. Muiden jutellessa hyväntuulisesti vetää Jembo yltään IceLove-joukkueen turkoosin treenitakin. Nopeasti se vaihtuu tumman-siniseen, paksumpaan takkiin, jonka rinnassa komeilee toinen logo: maila ja musta kiekko.

– Miten sä jaksat mennä vielä toisiin treeneihin? Fatima kysyy ja haukkaa banaania.

– Ei meillä ole treenit, Jembo toteaa ja napittaa rintapanssaria. – Vaan peli.

- Meinaatko tehdä maalin?
- Ehkä. Ei sitä voi etukäteen tietää.
- Teetkö sä sitten yleensä maalin?

Jembo katsahtaa Fatimaa. Tytön silmät ovat pyöreät ja kysyvät.

- No ei kukaan voi aina tehdä maalia, Jembo toteaa.
- Mutta kyllä mä aika usein teen...

Omalta paikaltaan Aada viittaa ja puuttuu puheeseen.

- Montako maalia sä oot tehnyt?
- Viimeksi mä tein kaksi.
- Entä koko kaudella?
- Ehkä yhdeksäntoista, Jembo muistelee.

Yhä vain löytyy kysyttävää. Nyt on Pepin vuoro.

- Oletko sä hyökkääjä vai puolustaja?

Jembo remahtaa nauruun.

- Mikä kyselytunti tää oikein on?
- Kerro nyt! joukkuekaverit vaativat.

Jembo tuntee katseiden liimaantuvan itseensä. Ei se haittaa, hän on tottunut. Jäällä kaikki tuijottavat, oli kyseessä sitten peli tai muokkarikilpailut. Jembo on syntynyt tähdeksi, niin hänelle on aina vakuutettu.

- No, me pelataan kaikkia paikkoja vuorotellen,

Jembo kertoo. – Mä oon välillä hyökkääjä ja välillä puolustaja.

– Ja mikä sä tänään olet? Peppi kailottaa.

– En mä oo ihan varma, se selviää vasta taktiikkapalaverissa ennen peliä.

– Tee maali! Vili kehottaa. – Tai pari!

– Mä yritän, Jembo lupaa.

– Ilmaveivi, Vilma ehdottaa ja yrittää heilauttaa käsiään kuin koukkaisi kiekon mailalla maaliin, mutta liike näyttää enemmän tennislyönniltä. – Eiku... miten se meni...

– Ihan hyvä että sä et harrasta lätkää, Leanna irvistää.

– Voisin jos haluisin! Vilma kivahtaa.

Jembo nostaa luistelurepun selkäänsä.

– Tää leijona lähtee nyt nyt. Nähdään maanantaina!

Sekalaisena kuorona joukkue vastaa:

– Joo, nähdään! Tsemppiä peliin!

Luku 2

jossa Jembo on ykkösketjussa

Lätkämatsi pelataan kaupungin pohjoispuolen hallissa. Sinne pitää ajaa autolla kaasu pohjassa, jotta ehtisi ajoissa.

– Ehditkö sä syödä? äiti huolehtii etupenkiltä ja vilkuilee kelloa. – Mun pitää sitten singahtaa heti hakemaan Ellistä treeneistä.

– Joo ja okei, Jembo kommentoi suu täynnä eväsruisleipää.

Ellis on Jembon yhdeksänvuotias pikkusisko. Hänkin pelaa jääkiekkoa ja haaveilee paikasta Naisleijonien maalilla. Äiti on siitä innoissaan, mutta Jembon mielestä Ellis ottaa haaveen joskus vähän liiankin tosissaan.

– Me haetaan sitten sut matsin jälkeen. Ehdinköhän katsomaan osan?

Jembo ei vastaa, mussuttaa vain. Illan vastus on tuttu, Jembon joukkue on pelannut niitä vastaan ennenkin. Hän yrittää muistella, oliko joukkue vahva hyökkäämään vai puolustamaan.

Tekiköhän hän itse matsissa maalin?

Olikohan siellä ne kaksi isoa pöljää pakkia...

Hallin edessä äiti parkkeeraa jarrut kirskahtaen. Tottuneella otteella hän rojauttaa autosta lätkäkassin, joka on ainakin kolme kertaa luistelulaukun kokoinen.

– Vauhtia nyt, äiti hoputtaa ja kiskoo rullilla kulkevaa laukkuu pitkin hallin lattiaa Jembon edellä.

– Söitkö sä jo?

– Melkein, Jembo mumisee ja pureskelee leivänkantaa.

– Ja ota vähän spurttia lämpäksi!

Jembo tarttuu laukkuun tyhjällä kädellään ja yrittää hölkätä. Laukku kolisee heittelehtien perässä.

– Pari venytystä myös, äiti huutaa perään.

Äiti toimii joukkueen huoltajana eli teippaa mailat, teroittaa luistimet, valmistaa välipalat ja ohjaa näköjään myös alkulämmittelyt, jos valmentajaa ei ole paikalla.

– Joo joo, Jembo vastaa ja huitaisee samat venytykset kuin muokkariharkkojen lopuksi.

– Tsemppiä matsiin! huutaa äiti vielä kiirehtiessään hallin ovelle päin. – Mä tuun sitten!

Pukuhuoneessa vastassa on erilainen harjoitusvarusteiden meri. Kun IceLove-joukkueen tunnusväri on turkoosi, ovat Jää-Tiikerien varusteet tummansinisiä. Pelipaitojen ja housujen lisäksi pukuhuone pullistelee erilaisia suojia, kypäriä ja tietysti luistimia. Moni on jo pukemassa suojia ylleen.

– Kato, Rantanenkin vihdoinkin tuli, kailottaa Jää-Tiikerien kapteeni Daniel. – Iso-valkku laittoi sut tänään ykkösketjuun. Ootko pelipäällä?

– Totta kai!

– Hyvä homma!

Daniel tarjoaa kättä yläviitoseen ja Jembo läimäisee takaisin.

Ykkösketjuun!

Ykkösketjussa peliaikaa on tiedossa eniten eikä siihen ole helppoa päästä. Jembo on nopea ja mailan kanssa taitava, joten hän on ykkösketjun paikan tänään ansainnut.

Salamavauhtia Jembo on valmis: alusasu, suojat ja sitten pelipaita, housut, sukat ja kypärä. Varusteissa tulee helposti hiki, joten moni siirtyy mielellään hallin puolelle. Siellä ilma on viileää mutta sakeana äänistä, kun vastustajajoukkue kiertele jo jäällä

lämmitellen ja lämien. Luistimet suhahtelevat jäätä vasten, mailat kopisevat ja kiekko paukahtelee kaukalon reunoihin.

Pelipäivä, Jembo ajattelee ja iho alkaa kihelmöidä. Parasta!

– Tiikerilauma saa painua jäälle, kehottaa Iso-valkku, joka on Jää-Tiikerien valmentaja. Häntä sanotaan Isoksi, koska hän tosiaankin on juuri sellainen: iso! Hänen hartiansa ovat yhtä leveät kuin pukuhuoneiden oviaukot, hänen mahansa hyllyy, kun hän nauraa tai huutaa ja joskus silloinkin, kun hän puhuu, ja hänen äänensä on isoin aivan kaikista.

– Ottakaa iisisti, äijät!

Sinipaitaiset pelaajat sulloutuvat kaukalon aukosta sisään yksi kerrallaan tai oikeastaan vähän toistensa kanssa päälletystenkin. Kaikilla on kiire, pelihuuma on temmannut otteeseensa.

– Älä töni, joku tiuskaisee Jembolle, mutta silti tönitään. Ei kukaan mitään pahaa tarkoita. On vaan niin paljon energiaa.

Lämmittelyssä lihakset vetreytyvät taas. Molemmat joukkueet pysyttelevät omalla kenttäpuoliskollaan, kiertelevät ympyrää kuin hailauma. Jää-Tiikerien

seassa pyörii muutama kiekko, jotka vaihtavat tiuhaan omistajaa.

– Anna tänne! huikkaa joku ja Jembo syöttää, mutta kiekko napataan kesken pois. Se kuuluu pelin henkeen: koko ajan on oltava tarkkana, koska aina joku yrittää viedä mustan.

Kaiuttimista alkaa pauhata musiikki. Aina kun mä taklaan, peto on irti, siinä lauletaan. VilleGallea, kaukaloiden moderni klassikko, jonka Jembo tunnistaa helposti.

Pelipäivä, takoo Jembon mielessä. Kaikki näkee ja katsoo.

Tänäänkin täytyy onnistua.

Syke on korkealla, kun keräydytään maalin eteen pelin avauskokoontumiseen.

– Tänään vedetään täysillä, Daniel vannottaa. – Eiks vaan?

– Jee! vastaavat kaikki ja hakkaavat mailoilla jäätä niin että korvissa humisee.

Sitten soi tuttu komennus: erotuomarin pilli. Vihellys saa aikaan joukkoliikkeen, kohti vaihtoitiota, ja kentälle jäävät vain ykkösketjun pelaajat.

– Keskiympyrään, tuomari komentaa.

Jembo antaa katseensa lipua keltapaitaisten vastustajien limitse. Ne pölhöt pakit, kyllä, tuossa ne ovat. Hän hassuttaa ne helposti.

Sitten vastustajat muuttuvat utuisiksi hahmoiksi, kun Jembo keskittää katseensa kiekkoon. Siitä tässä on kyse, kiekosta, ei muusta. Kun hän saa sen, hänellä on kaikki vastaukset.

Erotuomari kumartuu, osoittaa kädellään mustaa lätkeä.

– Valmiina?

Jembo hengittää katkonaisesti, jalat tuntuvat kuin räjähdysvalmiilta iletulitteilta. Kyllä. Hän on valmis.

Nyt pelataan!

Luku 3

jossa odotetaan spessupeliä

– Äkkiä telkka päälle, ettei missata matsia!

Äiti rymäyttää kaksi harkkalaukkua eteisen lattialle ja katoaa nurkan taakse.

Jembo seuraa perässä. Koti-ilma tuntuu ihanan lämpimältä, kun iholle on päässyt pieni hiki. Hän nostaa luistelurepun paikalleen eteisen telineeseen.

Television humu kantautuu jo. Äiti on saanut lähetyksen päälle.

– Suojat kuivumaan! äidin ääni kaikuu olohuoneen puolelta. – Lätkälaukut kodinhoitohuoneeseen!

– Kuule, kyllä mä tiedän, Jembo vastaa, vaikka äiti tuskin erottaa sanoja, – kun mä vien ne joka päivä sinne!

Raskailla, perässä vedettävillä varustelaukuilla on oma parkkipaikkansa kodinhoitohuoneen nurkassa.

Nurkan lähistöllä lattia on mustanaan naarmuja – niitä on syntynyt laukkujen pyöristä, kun perheen kaikki kolme lasta ovat vuosikymmenen ajan kiskoneet laukkujaan perässään ja pois.

Lätkä määrää huoneen tahdin muutenkin. Pyykkikori on ahdettu nurkkaan pesukoneen viereen, vaikka se pursuilee aina yli. Kuivat pyykit on ripustettu kattonaruille, jotta pelikamoille olisi tilaa kuivua lattialla.

Palatessaan eteiseen Jembo huomaa, että Ellis yrittää hylätä oman laukkunsa eteisen nurkkaan ja livahtaa.

- Viet kyllä kamat paikalleen, Jembo vaatii.
- Tässä on ihan hyvä paikka, Ellis protestoi.
- Huomenna mä otan sen taas kuitenkin.
- Jos sä jätät sen siihen, täällä haisee taas ihan lätkältä!

Ellis pyörittelee silmiään.

- Ketä se haittaa? Ellis tiedustelee. – Lätkäperheessä kuuluu haista lätkälle!

Jembo irvistää siskolleen ja tarttuu laukkuun.

- Mä vien sen sitten, hän ilmoittaa ja vetää kassin kodarin nurkkaan. Lattiaan saattaa piirtyä pari uuttakin naarmua, mutta se ei ketään haittaa.

Ainakaan enää. Joskus äiti kyllä yritti lakata naarmuja piiloon, mutta lakka irtosi komeina rantuina heti, kun Jembo ensimmäistä kertaa raahasi laukkuaan lakkapinnan yli. Äiti sadatteli vähän ja luovutti sitten tuumaten, että sehän vain kertoo siitä millainen perhe on kyseessä.

Lätkäperhe. Ydintään myöten.

– Vartin päästä ruokaa, äiti ilmoittaa keittiön suunnalta. – Nakkeja ja ranskalaisia.

– Nam, Jembo sanoo puoliksi tosissaan.

– Ai eikö kelpaa? Ellis tiukkaa.

– Äh, sanoo Jembo ja nappaa yhden raa’an nakin.

– Olis vaan joskus jotain muuta.

Rantasen perheen ruokalista on aika yksitoikkoinen: arkisin nakkikeittoa, jauhelihakastiketta, pastaa, makaronilaatikkoa tai kalapuikkoja, ja viikonloppuna, kuten tänään, jotain ranskalaisten kanssa tai ehkä joskus pitsaa.

– Ruoan pitää olla nopeaa ja täyttää maha, äiti vastaa, kuten yleensäkin. – Täällä on vain yksi aikuinen kokkaamassa.

Jembo mutristaa suutaan. Pitääkö siitä aina muistuttaa?

– Jos mä laitan huomenna vaikka pannaria, Jembo ehdottaa.

Äiti ilahtuu. – Sehän sopii! Minä ostan mansikkahillon.

Äiti tarjoaa kättä sopimuksen merkiksi. Jembo hymähtää ja sipaisee äidin kämmentä. Kosketus tuntuu hassulta, joten hän livahtaa äkkiä tämän ohi.

– Mä meen suihkuun.

– Vielä nyt? äiti hämmästy. – Matsi alkaa ihan just!

– Kyllä mä ehdin!

– Mutta on matsi, äiti toistaa melkein inttäen.

– Pakko!

Menessään Jembo ohittaa keittiön seinällä roikkuvan kalenterin, jossa tapahtuma lukee punaisin kirjaimin: PELI. Ei mustin kirjaimin niin kuin Jembon ja Elliksen pelit, vaan punaisilla ja isoilla.

Se tarkoittaa spesiaalipeliä – eli Ripen päivämatsia, joka pelataan Amerikassa niin varhain, että koko loppuperhe voi katsoa sitä Suomessa suorana yhdessä kotisohvalla. Ripe, eli Riku-Petteri, on Jembon isovelji. Hän on perheen ylpeys, entinen jääkiekon harrastaja niin kuin Jembo ja Elliskin, mutta ennen kaikkea nykyinen ammattilainen ja NHL-tähti.

Tai ehkä Ripeä ei vielä ihan tähdeksi voi sanoa, koska hän ei ole vielä tehnyt yhtään maalia eikä edes pääse kentälle jokaisessa ottelussa, mutta matkalla tähdeksi hän ainakin on. Eikä kenenkään toisen isovelji pelaa NHL:ssa, joten kyllä nimitys on ihan paikallaan!

Ripe on esikuva ja Jembo hänen jalanjäljillään. Siitä on puhuttu niin kauan kuin Jembo muistaa.

Jembo on harrastanut lätkää kuusi vuotta ja muodostelmaluistelua kolme. Joskus aika tuntuu pitkältä ja joskus lyhyeltä. Harjoitukset ovat vain lisääntymään päin, joten joka päivä toistuu sama tuttu kaava: treenit, toiset, kotiin, suihku, ruoka, telkkari, kirjat, nukkumaan. Uni tulee arkisin aina viimeistään puoli kymmeneltä, koska päivän aikana tulee tehtyä niin paljon. Jembo on hyvä nukahtamaan, heti kun pää osuu tyynyyn.

– Sä olet muuten hyvä aika monissa asioissa, Jembo tuumii peilikuvalleen. – Nukkumisessa, syömisessä, lätkässä, luistelussa, koulussa...

Samassa Ellis jyskyttää kylpyhuoneen oveen huutaen:

– Kiekko putoo ihan kohta!

Pitääkö hartiaote vai viekö jääkiekko Jembon mukanaan?

Viidennessä IceLove-kirjassa päähenkilönä on 12-vuotias Jembo, yksi IceLove-muodostelmajoukkueen kolmesta pojasta. Jembo harrastaa muodostelmaluistelun lisäksi tosissaan myös jääkiekkoa. Molemmissa joukkueissa on omat hyvät puolensa, mutta kahden lajin harrastaminen vie paljon aikaa ja on joskus raskastakin.

Joutuuko kuudesluokkalainen Jembo tekemään valinnan lätkän ja muodostelmaluistelun välillä?

IceLove-sarja on palkittu Lasten LukuVarkaus -palkinnolla ja Runeberg

Junior -ehdokkuudella. IceLove-joukkueen tarinaa kerrotaan joka kirjassa eri henkilön näkökulmasta, joten sarjan lukemisen voi aloittaa mistä tahansa osasta. Reetta Niemensivun ilmeikäs mustavalkoinen kuvitus lisää lukunautintoa.

L84.2 • ISBN 978-952-04-3202-7

Kannen kuvat: Reetta Niemensivu
www.tammi.fi

